

Gænge. Dette er efter min Mening at begaa en endnu større Fejl, end han begik, da Maksimalpriserne blev ophævet.

Hauge: Hr. Westergaard anførte som Eksempel paa, at de tidligere Regeringspartier efter hans Opfattelse ikke havde været tilstrækkelig agtpaagivende overfor Forholdene, at vi havde ladet en Lejlighed ubenyttet til at forbyde Industrien at opkøbe Tørv. Det er rigtigt nok, at der har været Forslag fremme om, at Industrien ikke før efter den 15. Maj maatte opkøbe Tørv; men naar Hr. Westergaard saa siger, at denne Sag burde jeg have ordnet som Medlem af Den overordentlige Kommission, maa jeg sige, at det undrer mig, at Hr. Westergaard er saa uvidende om, hvorledes den Slags Ting skal ordnes. Eftersom han i mange Aar har siddet som Medlem af Brændselsnævnet, maa han vide, at denne Sag aldeles ikke har noget som helst med Den overordentlige Kommission at gøre, og den har heller aldrig været henlagt til Den overordentlige Kommission. Hr. Westergaard maa tænke sig om een Gang til og se at finde det rette Forhold, som er det, at dette Spørgsmaal blev behandlet i Rigsdagens Afviklingsudvalg. Efter at man dér ikke havde kunnet enes om en Maksimalpris, var man fra alle Sider enig om, at denne Bestemmelse ikke vilde faa nogen Betydning. Hr. Westergaard havde ogsaa selv en Følelse deraf, idet han selv fremførte, hvad han kunde tænke sig, at man kunde sige til Forsvar derfor. Det er jo klart, at efter at Maksimalprisen er hævet og det ikke er paalagt Tørvfabrikanterne at sælge Tørv hverken til private Forbrugere eller til industrielle Forbrugere, kan det ikke længere nytte, at man forbyder Tørvfabrikanterne at sælge til Industrien før efter en nærmere fastsat Dato. Meningen med et saadant Forbud maatte jo være at animere Fabrikanterne til at sælge til private; men da Tørvfabrikanterne jo maatte vide, at efter den 15. Maj kunde de sælge Tørv, til hvem de vilde, kan enhver sige sig selv, at de ikke vilde have solgt til de private før efter den 15. Maj. De vilde selvfølgelig ikke lade den Chance gaa fra sig at kunne sælge deres Produkter paa saa gode Betingelser som muligt, hvad de kunde opnaa ved at vente til efter den 15. Maj.

Hr. Westergaard sagde, at den tidligere Regering og de Partier, der støttede den, havde givet Tørvarbejderne et slet Eksempel. Maa jeg spørge: Hvilket Eksempel (*Westergaard*: Generalstrejken!). Nej, vi

har ikke givet Tørvarbejderne et slet Eksempel. Det ærede Medlem og hans Parti har bidraget til at skabe den størst mulige Forvirring og Uro her i Landet ved at forsøge paa at lave Statskup efter Estrups gamle Metode og ved i en Tid, da der hang en Generallockout over Arbejdernes Hoved, at bryde voldeligt ind i Rigsdagens Arbejde. De Herrer har lavet al den Uro, de paa nogen Maade evnede; men det lykkedes os at faa Generallockouten afværget, og det var da de Herrer's Pligt at sørge for at faa bragt nogenlunde Rede igen i det, de ved deres voldelige Adfærd havde været med til at skabe Uorden i. Nu staar den ene efter den anden af Venstres Ordførere og Ministre her Dag efter Dag og roser sig af, at de har skaffet Ro og Orden til Veje. Der er ikke noget at rose sig af, fordi man søger at bringe nogenlunde Ro og Orden til Veje, hvor man selv har skabt den størst mulige Forvirring, men de har gjort det paa en meget lidet tiltalende Maade, og nu skal Tiden vise, om de har gjort det paa en holdbar Maade. Der er ingen Grund for det ærede Medlem fra Herning (*Westergaard*) til at gøre Forsøg paa at bilde nogen ind, at vi har animeret Tørvarbejderne til at stille ublu Fordringer. Det ærede Medlem har rettet meget gravevende og krænkende Angreb mod Tørvarbejderne og har oven i Købet villet tillægge dem Skylden for, at der ikke produceres Tørv nok. Han siger, at de har tjent saa urimelig godt, at der ingen Grund var for dem til at stille Krav om mere. Jeg ved ikke, hvilke Fordringer det ærede Medlem stiller til det Liv, han anser for rimeligt for sig selv, men jeg formoder af hans Udtalelser, at han mener, at Tørvarbejderne faar for meget. Nu ved alle og enhver, at Arbejdet i Moserne er noget af det værste Arbejde. Det er Sæsonarbejde, et Arbejde, der kræver den yderste Anspændelse af de fysiske Kræfter. Det er et Arbejde, der kun foregaar en ganske kort Tid af Aaret. Efter den Tid maa den paagældende saa søge sig andet Arbejde, om saadant er for Haanden. Tørvfabrikanterne har paa Møder Gang efter Gang sagt, at Tørvarbejderne gennemgaaende Landet over gjorde et fortrinligt Arbejde, og derfor er det en Utilbørlighed her i Rigsdagen at fremdrage Eksempler paa, at enkelte Tørvarbejdere har lavet Strejke, naar disse Eksempler dog ikke belægges med Beviser for, at de Krav, de har fremsat, er urimelige. Men selv om de var det, kan den Omstændighed, at en enkelt eller nogle enkelte Tørvarbejdere er blevet uenige med deres